

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

**ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ**

της προσφυγής αριθ. 19809/02
που κατατέθηκε από τον *ΥΒΕ*
κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 9 Δεκεμβρίου 2004 σε συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. TULKENS,

Κύριο P. LORENZEN,

Κυρία N. ΒΑΙΙĆ,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 2 Μαΐου 2002,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τον προσφεύγοντα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, κ. **ΥΪΞΕ**, είναι έλληνας υπήκοος που γεννήθηκε το 1959 και κατοικεί στον Πειραιά. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Α. Τσαβδαρίδη, δικηγόρο του Συλλόγου του Πειραιά. Η εναγόμενη κυβέρνηση εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κ. Σ. Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και κ. Δ. Καλόγηρο, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως εξετάθησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

Με την απόφαση αριθ. 27 της 26 Ιανουαρίου 1996, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Πειραιά κήρυξε σε πτώχευση την ετερόρρυθμη εταιρία που είχε συσταθεί από τον προσφεύγοντα, καθώς και την προσωπική πτώχευση του τελευταίου ως μέλους.

Τότε αναλήφθηκε από την Τράπεζα Κεντρικής Ελλάδος, η οποία ήταν η βασική πιστώτρια της εταιρίας του προσφεύγοντος, μία διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος της οικίας του.

Στις 28 Μαΐου 1996, μετά την αδράνεια τεσσάρων συνδίκων πτώχευσης, οι οποίοι παραιτήθηκαν διαδοχικά του διορισμού τους, ο προσφεύγων κατέθεσε μόνος του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά ανακοπή κατά της αναγκαστικής εκτέλεσης. Παραστάθηκε στη συζήτηση της 11 Δεκεμβρίου 1996 μαζί με

πληρεξούσιο δικηγόρο. Αντιθέτως, από την δικογραφία προκύπτει ότι παρέλειψε να προσεπικαλέσει τον πέμπτο σύνδικο της πτώχευσης, ο οποίος είχε διοριστεί στις 27 Νοεμβρίου 1996, αν και την ημέρα της συζήτησης, αυτός δεν είχε παραιτηθεί του διορισμού του. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι είχε προβεί στην προσεπίκληση αυτή, αλλά δεν προσκομίζει καμία απόδειξη σε στήριξη του ισχυρισμού του.

Στις 30 Απριλίου 1997, το δικαστήριο παραδέχθηκε ότι, λαμβανομένων υπόψη του κατεπείγοντος της αίτησής του και της αδράνειας των συνδίκων της πτώχευσης, ο προσφεύγων είχε το δικαίωμα να προσφύγει ενώπιόν του χωρίς την σύμπραξη συνδίκου πτώχευσης. Εξετάζοντας την ανακοπή επί της ουσίας, το δικαστήριο την απέρριψε ως αβάσιμη (απόφαση αριθ. 264/1997).

Εν τω μεταξύ, στις 20 Ιουνίου 1997, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Πειραιά κήρυξε την παύση των εργασιών της πτώχευσης, για τον λόγο ότι η περιουσία του προσφεύγοντος δεν περιελάμβανε κανένα στοιχείο ενεργητικού (απόφαση αριθ. 317/1997). Από την ημερομηνία αυτή, ο προσφεύγων μπορούσε εκ νέου να διαχειριστεί την περιουσία του και να παραστεί ενώπιον της δικαιοσύνης, χωρίς να τον συνδράμει σύνδικος πτώχευσης.

Την 1^η Σεπτεμβρίου 1997, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αριθ. 264/1997.

Στις 19 Νοεμβρίου 1997, η οικία του προσφεύγοντος εκποιήθηκε σε πλειστηριασμό.

Στις 7 Μαΐου 1998, το Εφετείο Πειραιά κήρυξε την έφεση απαράδεκτη, για τον λόγο ότι ο προσφεύγων δεν είχε το δικαίωμα, ως πτωχός, να παραστεί ενώπιον της δικαιοσύνης κατά την συζήτηση της ανακοπής που είχε ασκήσει. Ειδικότερα, το Εφετείο δέχθηκε ότι, λαμβάνοντας υπόψη το κατεπείγον της υπόθεσης, ο προσφεύγων είχε το δικαίωμα να ασκήσει μόνος του την εν λόγω ανακοπή κατά των

πράξεων της αναγκαστικής εκτέλεσης, προκειμένου να θεραπεύσει την αδράνεια των τεσσάρων πρώτων συνδίκων της πτώχευσης. Εν τούτοις, έκρινε ότι ο προσφεύγων δεν είχε το δικαίωμα να παραστεί μόνος του στη συζήτηση και ότι όφειλε, αφενός, να κλητεύσει τον πέμπτο σύνδικο της πτώχευσης που είχε διοριστεί την εποχή εκείνη και, αφετέρου, να ασκήσει αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση προκειμένου να καταστεί κανονικός διάδικος, κάτι που παρέλειψε να κάνει (απόφαση αριθ. 477/1998).

Στις 5 Μαΐου 2001, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης. Υποστήριξε ειδικότερα ότι η ανικανότητα του πτωχού να παραστεί ενώπιον της δικαιοσύνης και να υπερασπίσει τα περιουσιακά δικαιώματά του έθιγε τα δικαιώματα που προστατεύονται από τα άρθρα 6 § 1 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

Στις 18 Δεκεμβρίου 2001, ο Αρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης. Το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι η νομοθεσία περί πτώχευσης στοχεύει στο να εγγυηθεί στους δανειστές την είσπραξη των απαιτήσεών τους και προστατεύει τον πτωχό από τις ατομικές διώξεις. Ο σύνδικος της πτώχευσης παρίσταται ενώπιον της δικαιοσύνης στη θέση του πτωχού και προστατεύει τα συμφέροντά του. Ο πτωχός μπορεί επίσης να παρέμβει στις διαδικασίες της πτώχευσης. Ο Αρειος Πάγος συνεπέρανε ότι το δικαίωμα πρόσβασης του πτωχού σε ένα δικαστήριο και το δικαίωμα για σεβασμό της περιουσίας του δεν θίγονται (απόφαση αριθ. 1781/2001).

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική

Σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο και την πρακτική, ο πτωχός μπορεί, σε εξαιρετικές περιπτώσεις και όταν ο σύνδικος της πτώχευσης παραμένει αδρανής, να ασκήσει ανακοπή κατά των πράξεων που τελέστηκαν στο πλαίσιο της αναγκαστικής εκτέλεσης (Αρειος Πάγος

αριθ. 498/1997, Εφετείο Πειραιά αριθ. 478/1998, Εφετείο Αθηνών αριθ. 2/1993). Εν τούτοις, ακόμη και στις περιπτώσεις αυτές, μόνον ο σύνδικος της πτώχευσης μπορεί να παραστεί στη συζήτηση, αφού θα έχει κλητευθεί νόμιμα να παραστεί από τον πτωχό, σύμφωνα με την διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 89 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (Εφετείο Αθηνών αριθ. 12569/1998). Σε ό,τι αφορά τον πτωχό, αυτός μπορεί να παρέμβει στη διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 83 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Στην περίπτωση αυτή, καθίσταται κύριος διάδικος της διαδικασίας (Αρειος Πάγος αριθ. 1781/2001, Εφετείο Πειραιά αριθ. 477/1988, Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών αριθ. 5051/1995).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι η κήρυξη της πτώχευσης προσέβαλε το δικαίωμά του για πρόσβαση σε δικαστήριο.

2. Επικαλούμενος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, ο προσφεύγων παραπονείται εξάλλου ότι η κήρυξη της πτώχευσης προσέβαλε το δικαίωμά του για σεβασμό της περιουσίας του.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η κήρυξη της πτώχευσης τον εμπόδισε να παραστεί ενώπιον της δικαιοσύνης για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του και του στέρησε όλα τα περιουσιακά δικαιώματά του και ειδικότερα το δικαίωμα της διαχείρισης και της ελεύθερης διάθεσης της περιουσίας του. Εκτιμά ότι αποτέλεσε το αντικείμενο μιας απαλλοτρίωσης τοις πράγμασιν, χωρίς εν τούτοις να λάβει οποιαδήποτε αποζημίωση. Επικαλείται τα άρθρα 6 § 1 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

Τα εφαρμοστέα αποσπάσματα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 έχει ως εξής:

«Εκαστο φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας του. Κανείς δεν μπορεί να στερηθεί της ιδιοκτησίας του παρά μόνον για λόγους δημόσιας ωφέλειας και σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από τον νόμο και τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

Οι προηγούμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα των Κρατών να θεσπίζουν τους νόμους που κρίνουν απαραίτητους για να ρυθμίσουν τη χρήση των αγαθών σύμφωνα με το γενικό συμφέρον και να εξασφαλίσουν την πληρωμή των φόρων ή άλλων συνεισφορών ή των προστίμων.»

Η Κυβέρνηση βεβαιώνει καταρχήν ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. Εκτιμά ότι αυτή κατατέθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 2002, ημερομηνία που αναγράφεται πάνω στο έντυπο της προσφυγής, ήτοι περισσότερο από έξι μήνες μετά τις 18 Δεκεμβρίου 2001, ημερομηνία κατά την οποία ο Αρειος Πάγος εξέδωσε την απόφασή του.

Εναλλακτικά, η Κυβέρνηση βεβαιώνει ότι η προσφυγή είναι αβάσιμη. Κατά την άποψη της, η εκπροσώπηση του πτωχού ενώπιον της δικαιοσύνης εξασφαλίζεται από τον σύνδικο και, σε κάθε

περίπτωση, ο προσφεύγων διέθετε κατάλληλα και επαρκή ένδικα μέσα, όπως η παρέμβαση που προβλέπεται από το άρθρο 83 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, για να υποστηρίξει τα δικαιώματά του. Εξάλλου, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η διαδικασία της πτώχευσης προβλέπεται από τον νόμο και διώκει έναν νόμιμο σκοπό, ήτοι να εγγυηθεί στους πιστωτές την είσπραξη των απαιτήσεών τους, η ρύθμιση της χρήσης της περιουσίας που προκύπτει από αυτήν δεν παραβιάζει το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

Ο προσφεύγων αντικρούει τις θέσεις της Κυβέρνησης τόσο επί του παραδεκτού όσο και επί του βάσιμου της προσφυγής. Προβαίνει σε μία εξαντλητική ανάλυση του εθνικού δικαίου για να επικρίνει την διαδικασία της πτώχευσης και να υποστηρίξει ότι αυτή προσβάλλει σοβαρά τα δικαιώματα του πτωχού.

A. Επί της ένστασης εκπροθέσμου που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η ημερομηνία κατάθεσης μιας προσφυγής είναι εκείνη της πρώτης επιστολής με την οποία ο προσφεύγων διατυπώνει, έστω συνοπτικά, την αιτίαση που προτίθεται να προβάλει (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Ζερβάκης κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 64321/01, 17 Οκτωβρίου 2002). Εν προκειμένω, ο προσφεύγων απηύθυνε την πρώτη κοινοποίησή του στο Δικαστήριο με την από 29 Απριλίου 2002 επιστολή, η οποία ταχυδρομήθηκε στις 2 Μαΐου 2002, ήτοι λιγότερο από έξι μήνες από την ημερομηνία κατά την οποία εκδόθηκε η τελεσίδικη εθνική απόφαση. Πρέπει επομένως να απορριφθεί η ένσταση που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση.

B. Επί της αιτίασης βάσει του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης

Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το άρθρο 6 § 1 εγγυάται σε όλους το δικαίωμα να υποβάλει ενώπιον ενός δικαστηρίου οποιαδήποτε αμφισβήτηση επί των δικαιωμάτων ή των υποχρεώσεων του αστικής φύσεως. Αυτού το «δικαίωμα για δικαστήριο», του οποίου το δικαίωμα πρόσβασης αποτελεί μία πλευρά, μπορεί να γίνει επίκληση από οποιονδήποτε έχει σοβαρούς λόγους να θεωρεί παράνομη μία παρέμβαση στην άσκηση ενός από τα αστικής φύσεως δικαιώματά του και παραπονείται διότι δεν είχε την ευκαιρία να υποβάλει την σχετική αμφισβήτησή του ενώπιον ενός δικαστηρίου πληρούντος τις απαιτήσεις του άρθρου 6 § 1 (βλέπε, ειδικότερα, *Golder κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση της 21 Φεβρουαρίου 1975, série A no. 18, σελ. 18, § 36).

Εξάλλου, από την νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο δεν είναι απόλυτο και υπόκειται σε σιωπηρά αποδεκτούς περιορισμούς, ειδικότερα σε ό,τι αφορά τις προϋποθέσεις του παραδεκτού μιας προσφυγής, γιατί απαιτεί από την ίδια την φύση του μία ρύθμιση από το Κράτος, το οποίο απολαμβάνει προς τούτο μιας σχετικής διακριτικής ευχέρειας. Εν τούτοις, οι περιορισμοί αυτοί δεν μπορούν να περιορίσουν την ανοιχτή πρόσβαση σε έναν πολίτη κατά τρόπο και σε βαθμό ώστε το δικαίωμά του για δικαστήριο να θιγεί στην ίδια την φύση του. Εξάλλου, οι εφαρμοζόμενοι περιορισμοί δεν συμβιβάζονται με το άρθρο 6 § 1 παρά μόνον αν επιδιώκουν έναν νόμιμο σκοπό και αν υπάρχει εύλογη σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιηθέντων μέσων και του διωκόμενου σκοπού (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Levages Prestations Services κατά Γαλλίας*, απόφαση της 23 Οκτωβρίου 1996, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-V, σελ. 1543, § 40).

Το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο περιορισμός της ικανότητας του προσφεύγοντος να παρασταθεί ενώπιον της δικαιοσύνης στοχεύει στο να ανατεθεί στον σύνδικο η εκπροσώπηση στη δικαιοσύνη για τα

θέματα που σχετίζονται με τα περιουσιακά δικαιώματα του πτωχού. Πράγματι, ο σύνδικος, από την κήρυξη της πτώχευσης, ασχολείται με την διαχείριση της περιουσίας του πτωχού. Είναι εξάλλου προφανές, κατά την άποψη του Δικαστηρίου, ότι τυχόν διαφορές πάνω στα εν λόγω ζητήματα μπορούν να επισύρουν σημαντικές συνέπειες πάνω στο ενεργητικό και το παθητικό της πτώχευσης (*Luordo κατά Ιταλίας*, αριθ. 32190/96, § 86, 17 Ιουλίου 2003). Μένει να διερευνηθεί αν οι συνέπειες που υπέστη ο προσφεύγων ήταν ανάλογες προς τον διωκόμενο νόμιμο σκοπό.

Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι ο περιορισμός του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο σε ό,τι αφορά τον πτωχό δεν είναι κατακριτέο αφ'εαυτού, αλλά ότι, ένα τέτοιο σύστημα εμπεριέχει τον κίνδυνο να επιβληθεί στον ενδιαφερόμενο ένα υπερβολικό βάρος αναφορικά με το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο, ειδικότερα όταν η διάρκεια της πτωχευτικής διαδικασίας είναι υπερβολική (πιο πάνω απόφαση *Luordo κατά Ιταλίας*, § 87).

Σε ό,τι αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, αντίθετα με την υπόθεση *Luordo*, στην οποία είχε κρίνει ότι ο περιορισμός του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο «δεν δικαιολογείται σε ολόκληρη τη διάρκεια της διαδικασίας [που διήρκεσε περισσότερο από δεκατέσσερα χρόνια], διότι, ενώ καταρχήν ο περιορισμός του δικαιώματος παράστασης ενώπιον της δικαιοσύνης είναι ένα μέτρο αναγκαίο για την επίτευξη του διωκόμενου σκοπού, η αναγκαιότητα του μέτρου αυτού μειώνεται με τον χρόνο» (*ομοίως*), ο περιορισμός του δικαιώματος του προσφεύγοντος για πρόσβαση σε δικαστήριο διήρκεσε μόνον ενάμιση χρόνο περίπου.

Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, ακόμη και κατά την διάρκεια της περιόδου αυτής, ο προσφεύγων δεν στερείτο κάθε δυνατότητας να υποστηρίξει τα δικαιώματά του: πράγματι, για να

νομιμοποιήσει την κατάστασή του αφού είχε ασκήσει μόνος του την εν λόγω ανακοπή, είχε την δυνατότητα να κλητεύσει τον σύνδικο της πτώχευσης να παραστεί στη συζήτηση, σύμφωνα με το άρθρο 89 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, και να παρέμβει ο ίδιος στην διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 83 του ίδιου Κώδικα. Αν είχε προβεί στις ενέργειες αυτές, θα είχε νομιμοποιήσει την παρουσία του ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων και θα είχε καταστεί κύριος διάδικος της επίδικης διαδικασίας. Όμως, ενώ εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, ο προσφεύγων παρέλειψε να κάνει ορθή χρήση των δυνατοτήτων που προσφέρονται στον πτωχό από το εθνικό δίκαιο. Κάτω από τις συνθήκες αυτές, η ευθύνη της επίδικης κατάστασης δεν θα μπορούσε να καταλογιστεί στο Κράτος.

Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι υπήρξε ρήξη της απαιτούμενης ισορροπίας μεταξύ του γενικού συμφέροντος για πληρωμή των πιστωτών της πτώχευσης και του ατομικού συμφέροντος του προσφεύγοντος για πρόσβαση σε δικαστήριο.

Επεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Γ. Επί της αιτίας βάσει του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης περιλαμβάνει τρεις διακεκριμένους κανόνες: ο πρώτος, ο οποίος διατυπώνεται στην πρώτη φράση του πρώτου εδαφίου και έχει γενικό χαρακτήρα, καθιερώνει την αρχή του σεβασμού της ιδιοκτησίας. Ο δεύτερος, ο οποίος περιλαμβάνεται στη δεύτερη φράση του ίδιου εδαφίου, αναφέρεται στη στέρηση της ιδιοκτησίας και την θέτει υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις. Όσο για τον τρίτο, ο οποίος εμπεριέχεται

στο δεύτερο εδάφιο, αυτός αναγνωρίζει στα Συμβαλλόμενα Κράτη την δυνατότητα, μεταξύ άλλων, να ρυθμίζουν την χρήση των περιουσιών σύμφωνα με το γενικό συμφέρον. Ο δεύτερος και ο τρίτος, οι οποίοι σχετίζονται με ειδικά παραδείγματα προσβολής του δικαιώματος ιδιοκτησίας, πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως της αρχής που καθιερώνεται από τον πρώτο (βλέπε *Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], αριθ. 31107/96, § 55, CEDH 1999-II, και *Immobiliare Saffi κατά Ιταλίας* [GC], αριθ. 22774/93, § 44, CEDH 1999-V).

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι, μετά την απόφαση που κήρυξε την πτώχευση, ο προσφεύγων δεν στερήθηκε της ιδιοκτησίας του αλλά της διαχείρισης της περιουσίας του, η οποία ανατέθηκε στον σύνδικο. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος, σύμφωνα με τον οποίο υπέστη μία απαλλοτρίωση τοις πράγμασιν. Η παρέμβαση στο δικαίωμά του για σεβασμό της περιουσίας αναλύεται επομένως σε μία ρύθμιση της χρήσης της περιουσίας με την έννοια της δευτέρας παραγράφου του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

Το Δικαστήριο σημειώνει στη συνέχεια ότι η απαγόρευση στον πτωχό να διαχειριστεί την περιουσία του και να την διαθέσει έχει ως σκοπό την πληρωμή των πιστωτών της πτώχευσης. Η εν λόγω παρέμβαση επιδιώκει επομένως έναν νόμιμο σκοπό και είναι σύμφωνη προς το γενικό συμφέρον, ήτοι την προστασία των δικαιωμάτων του άλλου. Εξάλλου, ένα μέτρο παρέμβασης πρέπει να τηρεί μία «δίκαιη ισορροπία» μεταξύ των επιταγών του γενικού συμφέροντος και εκείνων της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ατόμου. Η διερεύνηση μιας τέτοιας ισορροπίας αντανακλάται στην διατύπωση ολόκληρου του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, και επομένως και στο δεύτερο εδάφιο. Πρέπει να υπάρχει μία εύλογη σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του διωκόμενου σκοπού. Ελέγχοντας την τήρηση της απαίτησης αυτής, το

Δικαστήριο αναγνωρίζει στο Κράτος ευρεία διακριτική ευχέρεια τόσο για την επιλογή των τρόπων εφαρμογής όσο και για την αξιολόγηση του αν οι συνέπειές τους δικαιολογούνται, προς το γενικό συμφέρον, από την φροντίδα της επίτευξης του σκοπού του εν λόγω νόμου (*Chassagnou και λοιποί κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25088/94, 28331/95 και 28443/95, § 75, CEDH 1999-III).

Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι ο περιορισμός του δικαιώματος του πτωχού για σεβασμό της περιουσίας του δεν είναι επικριτέος αφ'εαυτού, λαμβανομένων υπόψη ειδικότερα του διωκόμενου νόμιμου σκοπού και της διακριτικής ευχέρειας που παραχωρείται από το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 1 του προσθέτου Πρωτοκόλλου (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Luordo κατά Ιταλίας*, § 70). Εξάλλου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η ρύθμιση της χρήσης της περιουσίας του προσφεύγοντος διήρκεσε μόνον ενάμιση χρόνο περίπου. Αντίθετα με την υπόθεση *Luordo*, στην οποία είχε κρίνει ότι η διάρκεια της διαδικασίας της πτώχευσης, η οποία επεκτάθηκε σε χρόνο μεγαλύτερο των δεκατεσσάρων ετών, είχε επισύρει «την ρήξη της επιβαλλόμενης ισορροπίας μεταξύ του γενικού συμφέροντος για πληρωμή των πιστωτών της πτώχευσης και του ατομικού συμφέροντος του προσφεύγοντος για σεβασμό της περιουσίας του» (*ομοίως*), το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει εν προκειμένω κανένα στοιχείο ικανό να το οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι η παρέμβαση στο δικαίωμα του προσφεύγοντος για σεβασμό της περιουσίας του αποδείχθηκε δυσανάλογη προς τον διωκόμενο σκοπό.

Επεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 7 Ιανουαρίου 2005

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος

